

Levon

รอช้า
ชีวิต
เป็น
พณทงาน
ใหม่
สุดแข็งแรงแรง

오정 Oh Jung เขียน
LUNADALA แปล
Pakjit_incanus วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแฉิ่ง
신입사원 김철수

7

Oh Jung 오정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

คุณจะเป็นเจียวก้านผู้ปราดเปรื่อง

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแข็งแกร่ง 7

신입사원 김철수

Levon

โน้ตบุ๊คบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

신입사원 김철수 & SUPER ROOKIE CHULSOO KIM

By Oh Jung

Copyright © 2021, Oh Jung

Thai Translation Copyright © 2025, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Oh Jung c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทํ้าดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานออกเนื่องจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8240-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนกุลทวีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ทรายวดี บุญนิล • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ศรัณย์พร อารีรัมย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ แซกกลิ่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตตฤทธิศัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลั่นแต่, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐริ อุทรา, ขวัญ เปรมิก

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อการต่อสู้เพื่อตำแหน่งผู้สืบทอดกรุปเริ่มเข้มข้นขึ้น ชเวโอจุนก็เริ่มเผยเขี้ยวเล็บของตนเองออกมา เขาคือผู้ที่พร้อมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เขาต้องการ แล้วคิมซอลซูจะหาทางต้องปะทะกับเขา

ในที่สุดคิมซอลซูก็ได้สมาชิกทีมใหม่ของเขามาจนครบ จากการสัมภาษณ์งานสุดแหวกแนว และพร้อมเดินหน้าโปรเจกต์ยักษ์ใหญ่อย่างไม่มีรีรอ แต่เขาจะหาอย่างไรเมื่อคนในทีมที่เขาเชื่อใจ กลับแอบกระทำบางอย่างลับหลังเขา ไหนจะข่าวลือแปลกๆที่ดูไม่มีอะไร แต่กลับส่งผลให้ชเวเฮยนา ภรรยาสุดที่รักของเขาต้องเสียใจ คิมซอลซูจึงไม่อาจปล่อยเรื่องนี้ผ่านไปเฉยๆได้ ในเมื่อมันทำให้เธอร้องไห้ มันก็สมควรที่จะต้องร้องไห้เป็นเลือด

เรื่องราวทุกอย่างใกล้ถึงบทสรุปเข้ามาทุกที สุดท้ายแล้วเขาจะผ่านสถานการณ์ทั้งหมดนี้ไปได้หรือไม่ สามารถติดตามภายในเล่มนี้ได้เลย

Levon

237

ทำไมเราไม่ใช่หัวหน้าคิมชอลซุลละคะ

อิกยองจอนหันไปมอง ชายชาวต่างชาติร่างใหญ่

“มาร่วมทีมกับผมสิครับ”

“ทำไมผมต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะครับ”

“ผมคิดจะสร้างทีมเก่งๆ สักทีมอยู่น่ะครับ แล้วก็น่าจะทำได้ทำเรื่องสนุกๆ ด้วยกัน”

อิกยองจอนส่ายหน้าพร้อมตอบ

“ผมยังวาดภาพอะไรในหัวไม่ออกสักอย่าง ยิ่งภาพอยู่ทีมเดียวกับคุณโรเบิร์ตยิ่งนึกไม่ออกเลยครับ”

ความสัมพันธ์ที่ต้องทั้งร่วมมือและแข่งขันกันไปด้วย ช่างเป็นสถานการณ์ที่ยากลำบากจริง ๆ

ไม่นานคนก็ค่อยๆ หยอยเข้ามารวมตัวกันอยู่แถวพวกเขาทีละคนสองคน

“ไม่มีอะไรที่ต้องคิดให้ยากเลยครับ ถึงจะไม่รู้ว่าหัวข้อต่อไปเป็นอะไร แต่ผมก็พอจะมองออกว่าจะเป็นไปได้ในแนวไหนนะครับ”

พอโรเบิร์ตที่เป็นชื่อโอริซัททองเที่ยวมานานบอกอย่างนั้น อิกยองจอนก็พยักหน้าน้อยๆ พร้อมตอบ

“...อยากฟังเลยครับ”

“เขาแจ้งว่าการสัมภาษณ์จะมีทั้งหมดสามวัน แต่นี่เป็นการสัมภาษณ์สุดท้ายแล้ว ทั้งที่ยังเหลืออีกสองวันไม่ใช่เหรอครับ คิดว่าหมายความว่าไงครับ”

“อ้อ!”

อิกยองจอนอุทานออกมา

“คงไม่ใช่ภารกิจธรรมดาอยู่แล้ว และคงจะเป็นงานที่ต้องการการทำงานเป็นทีมอย่างมากแน่นอนครับ”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

“แล้วจนกระทั่งถึงตอนนั้น ผู้สัมภาษณ์ก็ไม่ได้เป็นคนจิ้มชี้คัดคนออกเองครับ คราวนี้ก็น่าจะเป็นแบบเดียวกันครับ”

อิกยองจอนมองโรเบิร์ตแล้วพยักหน้า

“พวกเขาน่าจะเลือกทีมที่ทำผลงานได้ดีที่สุด แล้วก็คัดหนึ่งคนจากทีมนั้นออกครับ”

อิกยองจอนหันไปมองที่ซงจินยอง แล้วพูดเบาๆ ราวกับกระซิบ

“ถ้าอย่างนั้นที่เข้าไปหาผู้หญิงคนนั้นก่อนก็เพื่อให้โดนคัดออกเหวอครับ”

โรเบิร์ตมองอิกยองจอนด้วยสีหน้าคาดเดายาก

“...ไม่รู้สิครับ”

โรเบิร์ตกับอิกยองจอนคุยกันอยู่อย่างนั้นราวๆ ห้านาที คุยกันเข้าใจยัดยัด ถ้าไม่นับเรื่องอายุแล้วก็พอใช้ได้เลย ดูจะฉลาดด้วย

อิกยองจอนพูดกับโรเบิร์ตเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้นคนสุดท้ายเป็นใครดีครับ”

โรเบิร์ตมองคังยุนชิกที่กำลังนั่งใจลอยมองไปที่หน้าต่าง

“ผมว่าเขาน่าจะดีนะครับ”

“แต่เขาไม่มีประสบการณ์การทำงานอะไรเลยนะครับ”

คังยุนชิกทำงานรัฐวิสาหกิจแค่แป๊บเดียว จากนั้นก็ทำงานพาร์ทไทม์ และท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ จนอายุเกินสามสิบห้าปี ตอนที่ฟังคังยุนชิกแนะนำตัว อิกยองจอนก็ไม่เข้าใจเลยว่าเขาผ่านรอบตรวจสอบเอกสารประวัติส่วนตัวมาได้ยังไง

“นั่นแหละสิครับ เพราะงั้นผมก็เลยชวนให้มาอยู่ทีมเดียวกันไงครับ”

“หมายถึง?”

“คงจะมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เขาได้มาอยู่ที่นี้ แล้วผมก็อยากรู้ว่าคืออะไรครับ”

อิกยองจองไม่อาจรู้ได้เลยว่าในใจของโรเบิร์ตคิดอะไรอยู่

“นั่นเป็นดริมทีมของคุณโรเบิร์ตเหรอครับ”

“ครับ ใช่ครับ เชื่อผมสักครั้งก็ไม่แย่นะครับ เพราะประสบการณ์ทำให้มีสัญชาตญาณซึ่งบางทีทำความเข้าใจด้วยความรู้สติปัญญาไม่ได้นะครับ”

“...แต่ผู้หญิงคนนั้น...”

อิกยองจองชักสีหน้ามองซงจินยอง โรเบิร์ตก็พูดเบาๆ

“ใจเย็นๆ แล้วลองคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาดูดีๆ ลีครับ ทักษะความสามารถของคุณจินยองจะเป็นประโยชน์กับทีมมากเลยนะครับ”

ถึงแม้ว่าจะมีทีมที่ตั้งขึ้นมาได้ถึงสองทีมแล้ว แต่ซงจินยองก็ไม่ได้คุยกับพวกเขาเลย และพวกเขาก็ไม่เคยจะเข้ามาเจียดซงจินยองเลยสักนิด

ตัวเลือกของเธอจึงเหลือแค่ทีมสุดท้ายทีมเดียวเท่านั้น

โรเบิร์ต คังยุนซิก อิกยองจอง

ถ้าตอนกินข้าวเธอไม่พยายามไปนั่งตรงข้ามผู้สัมภาษณ์ก็คงไม่กลายเป็นแบบนี้

ซงจินยองเสียใจ ย้ำคิดตอนที่เธอเลือกแบบนี้แล้วสายหน้า

ไม่หรรษา ต่อให้ได้โอกาสใหม่อีกครั้ง ฉันก็คงทำเหมือนเดิมอยู่ดี

คนแก่ คนสักลาย และอภิสิทธิ์ชนที่ไม่ชอบตัวเอง

เลวร้ายที่สุด

จะทำได้ดีไหมเนี่ย ไม่สิ ต้องทำให้ดีเท่านั้น ต้องทำให้มีที่ของเราให้ได้

เธอเดินไปใกล้ๆ อีกทีมแล้วก็โดนบอกปัดออกมาอีก

“ผมไม่มีเรื่องจะคุยกับคุณ ไปตรงอื่นเถอะครับ”

ซงจินยองที่โดนไล่ก็อีกครั่งก็ยิ้มแล้วเดินเข้าไปหาโรเบิร์ต

“ขอเสนอเมื่อกี้ของคุณโรเบิร์ตยังอยู่ใช่ไหมคะ”

“แน่นอนครับคุณซงจินยอง”

โรเบิร์ตต้อนรับอย่างยินดี ต่างจากอีกยองจนที่ทำหน้าบอญญไม่รับ
แล้วหัวเราะเสียงขึ้นจมูก

“ช่างเป็นผู้หญิงที่เหลือจะเชื่อจริง ๆ มีสำนึกผิดชอบชั่วดีบ้างรึเปล่า”

“ฉันมาสัมภาษณ์เพื่อที่จะได้งานดี ๆ ทำค่ะ ส่วนคุณมาทดสอบจิตสำนึก
อะไรแบบนี้หรือคะ”

“คนเราอย่างน้อย ๆ ก็ต้องมีขอบเขตกันบ้าง ต้องรู้จักรักษาสัญญาสิ”

“...ขอโทษที พอดีสถานการณ์มันพาไปนะคะ”

“ถ้าผมตรอบไป คุณก็อย่าหวังว่าจะรอดปลอดภัยได้เลย”

“ทำไม คุณจะตบจะตีฉันหรือคะ ลองดูสิคะ! ขี้แพ้ขวนทีสุด ๆ!”

คำพูดชวนทะเลาะของชงจินยงทำให้อีกยองจนกำหมัดแน่น

“คิดว่าไม่กล้าทำหรือไง”

อีกยองจนโมโหแล้วทำท่าจะลุก คังยุนซิกที่อยู่ข้าง ๆ ก็คว้าแขนเขาไว้

“คุณยองจน”

อีกยองจนโดนคังยุนซิกคว้าแขนอย่างแรงก็ตกใจด้วยความเจ็บปวด
แต่ถึงกระนั้นเขาก็เก็บสีหน้าไว้แล้วคลายหมัดออก

“พอจะรู้แล้วว่าทำไมคุณถึงได้เปลี่ยนงานมาถึงสี่ที่แล้ว! เพราะนิสัย
หัวร่ออย่างนี้สินะ”

คังยุนซิกมองชงจินยงที่พูดจาไม่ดีแล้วก็พูดตอบ

“คุณชงจินยงเองก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันหรอก หยุดได้แล้วครับ”

ชงจินยงทำปากย่นด้วยอารมณ์ขุ่นเคืองแล้วก็หยิบโทรศัพท์มือถือ
ออกไปนอกห้องประชุม

พอเห็นอย่างนั้นคังยุนซิกจึงหันไปมองโรเบิร์ตแล้วถาม

“...ทีมเรานั้นโอเคจริง ๆ หรือครับ”

โรเบิร์ตยิ้มแล้วตอบ

“ดีมากเลยครับ”

คังยุนซิกมองโรเบิร์ตที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนโดยไม่ได้มีแผนรับมืออะไร
แล้วถอนหายใจยาว

ในห้องน้ำผู้หญิงที่ไร้ผู้คน

“สวัสดีค่ะ”

“ค่ะ สวัสดีค่ะ”

“ติดต่อกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล XX ค่ะ”

“อ้อ ค่ะ ไม่ทราบว่าแม่มีปัญหาอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“ไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอกค่ะ แต่เป็นเรื่องค่ารักษามากกว่า ไม่ทราบว่าสามารถชำระเงินได้เมื่อไหร่หรือคะ เพราะถ้าเป็นแบบนี้ทางเราก็คงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากบังคับให้ออกจากโรงพยาบาลนะคะ”

“หมายความว่ายังไงคะ นั่นผู้ป่วยโคม่านะ...”

“ถ้าไม่ได้รับค่ารักษาทางโรงพยาบาลเราก็ทำอะไรไม่ได้เหมือนกันค่ะ”

“เดี๋ยวจะหาค่ารักษาพยาบาลได้แล้วค่ะ รออีกหน่อยนะคะ”

“ถ้าปลายเดือนนี้ยังไม่ชำระค่ารักษาอีกต้องออกจากโรงพยาบาลนะคะ พอดิฉันเป็นภรรยาของแม่ รบกวนช่วยชำระด้วยนะคะ”

“เอ่อ คือว่า...เดี๋ยวค่ะ อย่าเพิ่ง...!”

เธอมองโทรศัพท์มือถืออยู่พักใหญ่แล้วโทรหาเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล

“เอ่อ ขอโทษนะคะ ขอเวลาถึงเดือนหน้าได้ไหมคะ”

ถ้าได้ทำงานที่อึ้นยongเทรตติ้ง เธอก็จะสามารถกู้เงินสำหรับพนักงานยืสิบล้านวอนได้ นี่เป็นความหวังเดียวของเธอ เพราะตอนนี้เธอกู้เงินจนถึงขีดจำกัดแล้ว จึงหมดหนทางจะหาเงินมาจากที่ไหนได้อีก

เธอเฝ้ามองเจ้าหน้าที่ว่าตอนนี้เธอกำลังสัมภาษณ์อยู่ และถ้าผ่านไปได้อเธอก็จะสามารถหาเงินมาจ่ายค่ารักษาพยาบาลที่ค้างไว้ได้

“ได้ค่ะ ถึงปลายเดือนหน้าเท่านั้นนะคะ ถ้าตอนนั้นยังไม่จ่ายเงินที่ค้างอยู่ ก็จะทำให้ออกจากโรงพยาบาลไปเลยจริงๆ โดยไม่มีการแจ้งแล้วนะคะ”

เธอโค้งศีรษะขอบคุณข้าพนางตะโกนเสียงดัง

“ขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ!”

ซงจินยongวางสายด้วยสีหน้าโล่งใจแล้วปรับลมหายใจอยู่สักพัก

ไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องผ่านให้ได้เท่านั้น

ซงจินยongมองสภาพตัวเองที่สะท้อนผ่านกระจกทางเดิน ก่อนจะ

ปรับสีหน้า แล้วเดินกลับเข้าไปที่ห้องประชุม

มุมหนึ่งของทางเดินบริเวณห้องน้ำปรากฏร่างของชายคนหนึ่ง
คิมซอลซุนนั่นเอง

อาจเป็นเพราะซูปเนื้อที่กินเมื่อตอนเที่ยง จึงทำให้ท้องไส้ของเขา
ปั่นป่วนจนเกือบตายตั้งแต่อยู่ในห้องสัมภาษณ์ แต่เนื่องจากว่าเป็นเวลาพัก
พอดี เลยตัดสินใจไปห้องน้ำเพื่อปลดปล่อยธุระให้เรียบร้อย

หลังจากทำธุระจนโล่งแล้ว พอออกมาจากห้องน้ำก็ได้ยินเสียงสะอื้น
ของผู้หญิงดังออกมาจากห้องน้ำ คิมซอลซุนจึงต้องยืนฟังผนังใกล้ประตู
ทางเข้าออกของห้องน้ำชายอย่างช่วยไม่ได้ เพราะถ้าเธอได้ยินเสียงเดิน
ของเขาก็คงจะรู้สึกกระดากขึ้นมาได้

เขายืนฟังผนังรอเธอคุยโทรศัพท์ให้เสร็จอย่างเงียบๆ พอได้ยินเสียง
รองเท้าส้นสูงห่างออกไป คิมซอลซุนก็มองนาฬิกาอีกครั้ง และเมื่อได้ยินเสียง
ประตูห้องประชุมปิดลงดังกึก! เขาก็ผลัดตัวออกจากผนัง

ครูต่อมา

คิมซอลซุนมองกลุ่มคนที่แบ่งกันออกเป็นสามทีมพร้อมกับเดินไปยืนที่
โพลีเดียม

“เท่าที่เห็นเหมือนว่าจะจัดทีมกันได้แล้วนะครับ เอาละ ทีนี้ช่วยเลือก
หัวหน้าทีมหน่อยครับ”

ทั้งสามทีมเริ่มปรึกษาหารือกันเพื่อเลือกหัวหน้า

“ทีมที่หนึ่งคือคุณจางซังฮุน ทีมที่สองคือคุณยางยองซุก และทีมที่สาม
คือคุณโรเบิร์ต”

พักดงกยู่ตั้งใจดูชื่อหัวหน้าและสมาชิกในทีมอยู่ข้างๆ คิมซอลซุน

“ดีครับ งั้นเดี๋ยวผมขอมอบหมายหัวข้อสุดท้ายในการสัมภาษณ์ให้
นะครับ”

ทุกคนมองคิมซอลซุนด้วยสายตาตื่นเต้น เพราะหัวข้อในครั้งนี้น่าจะเป็น
ตัวตัดสินชี้ชะตา

คิมซอลซุนมองหน้าทุกคนทีละคนแล้วพูดซ้ำๆ

“ทีมที่ทำผลงานได้ดีที่สุดจะเป็นทีมที่ชนะ”

ทุกคนกลืนน้ำลายเอือก

“แล้วหัวหน้าทีมของทีมนั้นจะต้องเลือกคัดคนออกหนึ่งคน จากนั้นคนที่เหลืออีกสามคนในทีมก็จะได้เป็นพนักงานของที่นี่ครับ”

คำประกาศนั้นทำให้ทุกคนเบนสายตามองคนที่ถูกเลือกเป็นหัวหน้า

ทุกคนรู้สึกเสียใจพร้อมตัดพ้อว่าถ้ารู้อย่างนี้คงเป็นหัวหน้าเองยังจะดีเสียกว่า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

ซงจินยองมองโรเบิร์ตแล้วลอบถอนใจ

โชคดีนะ ที่หัวหน้าทีมมองเห็นในแง่ดี

อีกยองจองยืมเยาะมองซงจินยองที่ถอนหายใจน้อยๆ

ยังสบายใจได้อีก เขาคุยกันไว้หมดแล้วจ๊ะ นิ่งตัวร้าย

“เอาละ ผมจะให้หัวข้อที่ทุกท่านต้องทำนะครับ ซึ่งหัวข้อนี้ต้องรายงานในวันที่สามตามที่เรากำหนดไว้ครับ ถ้าไม่ทันเวลาก็คือตรอบไปโดยอัตโนมัติครับ”

คิมซอลซูลรู้สึกได้ว่าสายตาทุกคู่จับจ้องมาที่เขา แล้วพูดต่อ

“จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่ให้ทำสิ่งที่สร้างผลงาน ทำยอดขายให้กับฮันยองเทรดดิ้งได้ครับ ไม่ว่าจะเป็นแผนการที่เป็นเอกสาร หรือว่าจะเป็นการเจรจาค้าขายที่เป็นประโยชน์กับฮันยองเทรดดิ้งก็ได้หมดเลยครับ”

ทุกคนมองกันเองด้วยสายตาสับสนมึนงง

“ผมจะแปลงค่างานนั้นให้เป็นเงิน แล้วทีมที่ทำเงินได้มากที่สุดก็จะเป็นทีมที่ชนะไปครับ”

เป็นหัวข้อที่จับทางไม่ถูกเลย

“เชิญถามคำถามได้เลยครับ”

ทุกคนต่างพากันยกมือ

ทีมสัมภาษณ์ทีมที่สามออกมาที่สวนด้านนอกอาคาร ไม่มีใครพูดอะไรออกมาอยู่สักพัก

“ให้ตายเถอะ...ช่างเป็นหัวข้อที่ชวนให้อายกว่าเล่นนะค่ะ”

ซงจินยองทำลายความเงียบ

“จะไปสร้างผลงานภายในสองวันได้อย่างไร แถมเราก็ไม่ใช่พนักงานที่ที่
สักหน่อยนะค่ะ นี่มันเป็นหัวข้อที่เหลวไหลนะค่ะเนี่ย”

อิกยองจองก็รู้สึกเหมือนกัน แล้วศีรษะของเขาก็พลันปวดจี๊ดขึ้นมา
ยอมแพ้ไปเลยดีกว่า

“ดูเหมือนว่าทีมอื่นๆ จะมีแต่คนที่ม่ประสบการณ์ด้านนี้กันนะค่ะ
แต่ว่าในทีมเราไม่มีใครเคยทำงานเกี่ยวกับการค้ามาก่อนเลย”

คังยุนซิกเองก็คับอกคับใจเหมือนกัน แม้จะไม่ได้ทำอะไร แต่เขาก็
ก็เขารอบสวดทายเป็นได้อย่างหูดหวิด ทว่าสำหรับงานนี้ เขากลับคิดอะไร
ไม่ออกเลยจริงๆ

ถ้าตรรอบไปตอนนี้ สวดท่ายแล้ว ก็ต้องขาดโอกาสในการทำงาน
ที่บริษัทนั้นเธอ ฉันต้องล้มเหลวอีกครั้งสินะ

โรเบิร์ตมองหน้าสมาชิกในทีมที่ห่อแค้นกันแล้วก็ตีดนิ้ว

“เอาละ เครียดไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ เรามาลองคุยกันสบายๆ ดีกว่าว่า
เราจะทำอะไรได้บ้างนะค่ะ”

อิกยองจองถอนหายใจแล้วพูด

“...ก็ยอมแพ้ไปงั้นค่ะ”

“ครับ การยอมแพ้เป็นหนทางที่ดีเหมือนกันนะค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้ซงจินยองส่ายหน้าอย่างละหើใจ

“นั่นเป็นแผนที่ย่ำที่สุดเลยคะ”

“แล้วคุณจินยองมีไอเดียดีๆ ไหมคะ”

“แน่นอนสิคะ เราก็ต้องทำผลงานให้ดีกว่าอีกสองทีมที่เหลือไงคะ”

อิกยองจองทำหน้าอยู่

“เรื่องนั้นใครๆ ก็รู้ไหม”

ซงจินยองหันไปมองอิกยองจอง

“ทำไมพูดไม่มีทางเสียเลยละ อย่างน้อยก็ควรรักษามารยาทเบื้องต้น
หน่อยนะค่ะ”

“อ้อ ก็ได้รับ”

โรเบิร์ตมองอีกยอของจอห์นที่พยักหน้ายอมรับง่าย ๆ อย่างไม่น่าเชื่อแล้ว พยักหน้า ส่วนอีกยอของจอห์นก็มองสมาชิกในทีมแล้วพูดขึ้น

“ทีมอื่น ๆ ต้องกำลังวางแผนธุรกิจกันอยู่แน่ ๆ แถมยังเป็นผู้มีประสบการณ์ของวงการนี้กันทั้งนั้น คงจะมีแผนนำเสนอที่ดีอย่างแน่นอนครับ”

“นั่นสิครับ”

“แต่ทีมเราไม่มีใครพอจะเขียนแผนธุรกิจได้เลย ต่อให้พยายามทำเรื่องที่ไม่ได้แค่นั้น ก็ไม่มีโอกาสชนะหรอกครับ”

สมาชิกทีมที่สามครุ่นคิดคุยกันอยู่สักพัก แต่ก็ไม่มีไอเดียอะไรที่ใช้ได้ ออกมาเลย

ซงจินยองรู้สึกอึดอัดใจ แต่ก็รับกับความวิตกกังวลเอาไว้แล้วมองไปที่ป้ายโฆษณาด้านนอกของดาตฟ้าฮันยองเทรตติ้งอยู่สักพัก

ป้ายโฆษณาพาร์ตเมนต์ฟรีเมียมของฮันยองเทรตติ้ง ชื่อว่า ‘Atelier’ ที่เพิ่งเปิดตัวไป

ซงจินยองที่เหมือนมีอะไรแวบเข้ามาในหัวก็ถามสมาชิกในทีม

“ได้ดูโฆษณานั้นรีเปลาอะ”

“โฆษณาอะไรครับ”

“ที่หัวหน้าคิมซอลซู เอ่อ หมายถึงโฆษณาที่ผู้สัมภาษณ์เราเป็นคนเล่นนะค่ะ”

อีกยอของจอห์นพยักหน้า

“น่าจะออกมาเมื่อปีที่แล้วนะ”

“ใช่ไหมคะ แล้วเห็นชาวนั้นรีเปลา ที่หัวหน้าคิมซอลซูไปร้องเพลงที่งานปาร์ตี้การกุศลที่อเมริกาอะค่ะ”

คังยุนซิกพยักหน้าแรง

“ผมอยู่ที่นี่ด้วยครับ”

ทุกคนหันไปมองคังยุนซิกเป็นตาเดียว แล้วซงจินยองก็ถามคังยุนซิกด้วยตาเบิกโพลง

“เป็นไงบ้างคะ”

“คนที่อยู่ในงานปาร์ตี้มันไม่น่าจะลืมนกันได้ง่ายๆ นะครับ ผมก็เหมือนกันครับ”

“เพราะอย่างนั้นตอนนั้นเลยเป็นชาวดังจนเขาได้รับการทาบทามจากวงการบันเทิงด้วยใช่ไหมคะ”

ชงจินยองถาม อึกยองจนกับคังยุนซิกจึงพยักหน้า ส่วนโรเบิร์ตไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไรเพราะไม่ใช่แวดวงที่เขาสนใจ แต่ก็ตั้งใจฟังที่พวกเขาพูด

“แล้วเคยเห็นหัวหน้าคิมชอลชูออกทีวีบ้างไหมคะ”

“ไม่เลยครับ”

“ถ้ารู้ก่อน ก็คงไปหาข้อมูลมาตั้งแต่ก่อนสัมภาษณ์แล้วครับ”

ชงจินยองชี้ไปที่ป้ายโฆษณาที่ยื่นไปด้านนอกอาคารซึ่งอยู่บนดาดฟ้าของฮันยองเทรคดิ่ง

“ไม่ทราบว่ามีใครเคยดูโฆษณานั้นทางทีวีช่วงนี้บ้างรึเปล่าคะ”

“Atelier? อืม เหมือนจะไม่เคยเห็นโฆษณาทางทีวีเลยนะครับ”

ชงจินยองเดินไปเดินมาทำท่าคิดอย่างจริงจังแล้วก็ติดนิ้ว

“ทำไมเราไม่ใช่หัวหน้าคิมชอลชูละคะ”

ทุกคนจ้องมองชงจินยองด้วยสีหน้างุนงง

“ครับ?”

238

การคิดคนไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ นะ

“เงื่อนไขการลงโฆษณาในรายการคือให้สัญญาว่าจะให้หัวหน้าคิมชอลซูไปออกรายการหรือครับ”

อีกยongจอนปฏิสระข้อเสนองของซงจินยองเสี่ยงเฉียบว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

“ประการแรก คือเจ้าตัวยังไม่ได้อนุญาตเลย แถมยังไม่รู้อีกว่าผู้เกี่ยวข้องในสถานีโทรทัศน์จะยอมรับฟังเงื่อนไขที่เป็นไปไม่ได้แบบนี้หรือเปล่า ต่อให้ทำได้ ก็มีเวลาเหลือแค่สองวันเท่านั้นครับ”

คังยุนซิกกับโรเบิร์ตครุ่นคิดกันอยู่ลึกลับ

สำหรับคังยุนซิก เหตุการณ์ที่คิมชอลซูเคยสร้างความประทับใจให้ อย่างรุนแรงนั้นประทับอยู่ในใจนานมากก็จริง แต่ทางนั้นไม่เคยออกทีวีมาก่อน

หลังจากที่คิดแบบนั้นแล้วเขาก็พูดขึ้นมา

“แต่ก็เคยมีเรื่องอย่างว่าทางสถานีโทรทัศน์เคยพยายามทาบทามหัวหน้าคิมชอลซูมาก่อนนะครับ อันที่จริง ในงานปาร์ตี้การกุศล...”

โรเบิร์ตตั้งใจฟังคังยุนซิกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปาร์ตี้แล้วพยักหน้า

“หรือครับ ในเมื่อเป็นคำบอกเล่าของคุณคังยุนซิกที่เห็นการแสดงของหัวหน้าคิมชอลซูทำงานเลยแบบนี้ ก็น่าเชื่อถือนะครับ”

ทุกคนมองโรเบิร์ตเป็นตาเดียว

“ผมอยู่ที่เกาหลีมานาน แล้วก็บริหารบริษัทท่องเที่ยวขนาดใหญ่ที่อเมริกามานานครับ เพราะฉะนั้นผมจึงพอมีเส้นสายพอสมควรครับ ซึ่งในนั้นก็จะมีเจ้าของสถานียารการโทรทัศน์ด้วยครับ ถ้าผมขอนัดมาทานข้าวสักรอบก็น่าจะพอได้อยู่ครับ”

ทุกคนกะพริบตาปริบ ๆ มองโรเบิร์ต แล้วชงจินยองก็ทวนถามโรเบิร์ตอีกครั้ง

“แล้วทำไมถึงได้อยากเข้าทำงานที่นี่เหอะคะ”

“...จะเรียกว่าอึดอัดแล้วก็ได้ครับ ความจริงแล้วผมกำลังติดหล่มพฤติกรรมเดิม ๆ อย่างรุนแรง ก็เลยต้องออกมาเจอคน ออกมาทำอะไรบ้างนะครับ”

โรเบิร์ตยกไหล่แล้วพูดต่อ

“นอกจากที่นั่นแล้วผมก็ได้ส่งใบสมัครไปอีกหลาย ๆ ที่เช่นกัน แต่ตอนนี้รู้สึกชอบที่นี่มากเลยครับ การสัมภาษณ์แบบนี้ก็สนุกด้วย เลยคิดว่าต่อไปจะได้ทำงานสนุก ๆ อีกขนาดไหนกันนะเลยนะครับ”

ชงจินยองที่ไม่เข้าใจความคตินั้นก็ได้แต่ส่ายหน้า

“คิดจะเข้าทำงานที่บริษัทจริง ๆ เหอะคะ”

“อย่าลืมนะครับว่าผมเป็นหัวหน้า ผมกำลังตั้งใจอยู่นะครับ”

โรเบิร์ตพูดด้วยสีหน้าใจดี แต่ทั้งสามคนเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ในนั้น จึงมองหน้ากันด้วยสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย เพราะต่อให้ทีมจะผ่านการคัดเลือกแล้ว แต่คนที่มีความสามารถในการคัดคนคนหนึ่งออกไปก็คือหัวหน้านั่นเอง

“อะ หัวหน้า แน่หนอนอะ”

สีหน้าของชงจินยองผ่อนคลายลงในพริบตา

นั่นก็เป็นพรสวรรค์สินะ หรือไม่ก็เพราะผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว

โรเบิร์ตคิดอย่างนั้นพร้อมมองสมาชิกในทีม

“เรื่องนี้ดูเป็นข้อเสนอที่ดีเป็นไปได้อีกมากที่สุด จากหลายๆ ข้อเสนอที่คุณยกมา ทุกคนคิดเห็นว่ายังไ้กันบ้างครับ”

อิกยองจองมองสมาชิกในทีมพลางคิดว่า นอกจากตัวเขาแล้ว คนอื่นๆ ก็ดูเหมือนจะชอบข้อเสนอของชงจินยอง

สามต่อหนึ่ง แย้งไปก็ไร้ประโยชน์ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องปรับเปลี่ยนรายละเอียดเอา

เพราะเป็นเจ้าของบริษัท ไม่ใช่แค่ประธานสถานีโทรทัศน์ด้วย ขอแค่โรเบิร์ตโน้มน้าวได้ นี่ก็จะเป็นสัญญาที่พอจะเป็นไปได้

“ปัญหาก็คือหัวหน้าคิมชอลซูดูไม่มีความต้องการที่จะไปออกรายการเลยนะสิครับ แล้วไม่ใช่ปัญหาที่เราจะแก้ไขได้ด้วยการบังคับเลยนะครับ”

ชงจินยองส่ายหน้า

“หัวหน้าคิมชอลซูเป็นคนบอกเองว่าจะใช้วิธีการอะไรแบบไหนก็ได้ เรื่องการไปออกสื่อหรือไม่ออกสื่อเป็นความตั้งใจของเขา แต่เราก็สามารถที่จะเสนอได้นะคะ ถือว่าเป็นเรื่องที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้นะคะ”

ตอนนั้นเองอิกยองจองก็ชักสีหน้าพร้อมขึ้นเสียงสูง

“ทำไมคิดเองเออเองอยู่คนเดียวล่ะครับคุณชงจินยอง คุณไม่สนใจว่าคุณโรเบิร์ตหรือหัวหน้าคิมชอลซูอาจจะลำบากใจบ้างเลยเหรอครับ”

ชงจินยองทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ปิดปากแน่นแล้วสะบัดหน้าไปทางอื่นแทน

แม้แต่คิดเรื่องนั้นแล้วจะไปทำงานได้อย่างไร อีตอัดจนहुตหงิดแล้วเนี่ย ถ้าคุณโรเบิร์ตไม่ใช่หัวหน้าล่ะก็...

เมื่อทั้งสองทำท่าจะทะเลาะกันอีกครั้ง คังยุนซิกก็พูดขึ้นมา

“ผมพอจะรู้เกี่ยวกับหัวหน้าคิมชอลซูอยู่บ้าง เขาก็มีมุมที่บ๊าระทำอย่างคาดไม่ถึงอยู่นะครับ”

สายตาทุกคนมองไปที่เขา

“เขาเคยกระโดดลงไปแม่น้ำเพื่อช่วยชีวิตคนอื่นทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็นด้วยนะครับ”

“ฮะ จริงเหรอคะ”

“เพราะอย่างนั้นเลยกลายเป็นว่าผมเป็นคนช่วยชีวิตเขาแทนนะครับ”

สมาชิกในทีมต่างก็เข้าใจแล้วว่าทำไมคังยุนซิกถึงได้ผ่านเข้ามาในรอบ

ล้มภาชนะได้ทั้งที่ไม่ได้มีประสบการณ์งานที่เกี่ยวข้องเลย ชงจินยองเองก็พยักหน้าด้วยความพินใจ

“แล้วยังไงคะ”

“ตอนเขาถูกขอให้ออกมาร้องเพลงในงานปาร์ตี้การกุศล เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธนะครับ ผมคิดว่าน่าจะมีความเป็นไปได้ที่เขาจะรับข้อเสนออยู่ครับ”

อึกยองจอนส่ายหน้าพร้อมถาม

“แต่ก็ไม่แน่ใจอยู่ดีสินะครับ”

“ทำไมเราไม่โน้มน้าวภรรยาของเขาล่ะครับ”

ให้ไปคุยกับลูกสาวของท่านประธานใหญ่ฮันของกรุ๊ปเนี่ยนะ

“จะไปเจอเธอได้ยังไงก่อน”

“แต่ลองดูก่อนก็ได้แหละครับ”

อึกยองจอนมองคังยุนซิกที่พูดจาฟังดูเหลวไหลไม่น่าเชื่อมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วถอนใจ ขณะที่โรเบิร์ตคลียิ้มพร้อมตอบ

“ดีเลยครับ เพราะเป็นการแนะนำวิธีการหลายๆวิธีได้ครับ อ่า นั่นมีวิธีอะไรอีกไหมครับ”

ชงจินยองกับอึกยองจอนจึงมองโรเบิร์ตอยู่สักครู่

ฟังแล้วดูเหมือนว่าการไปคุยกับเจ้าของสถานี่ไม่น่าจะมีปัญหาหลักกิดเลยนะเนี่ย

ทั้งสองคนคิดเหมือนกันแล้วก็หันมาสบตากัน ก่อนที่ต่างคนต่างก็เบือนหน้าหนีกันไปโดยอัตโนมัติ จากนั้นอึกยองจอนก็พูดขึ้นมา

“ตามโครงสร้างองค์กร หัวหน้าคิมซอลซออยู่ภายใต้ผู้อำนวยการฝ่ายของแผนกขายสามครับ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องให้ผู้อำนวยการฝ่ายอนุมัติก่อนครับ ถ้าหากว่าเราโน้มน้าวผู้อำนวยการฝ่ายได้ เขาก็จะไม่สามารถปฏิเสธได้ครับ”

ชงจินยองยิ้มมุมปากพร้อมพูดตอบ

“คุณอึกยองจอนคงพูดเป็นอย่างเดียว แต่ไม่เคยออกหน้าทำเองสินะคะ”

“ว่าไงนะครับ”

“รองกรรมการผู้จัดการอันจองกยูเป็นผู้อำนวยการฝ่ายค่ะ เดี่ยวเรื่องนี้ฉันจะเป็นคนจัดการเอง”

“อย่าไปใช้ลูกไม้คนสวยที่ไม่ได้เชี่ยวชาญอะไรเลยดีกว่าครับ เท่าที่ได้ยินมาเหมือนเขาจะเป็นคนที่ไม่สนใจอะไรเลยนอกจากที่ทำงานกับบ้านนะ”

“เฮอะ! เห็นฉันเป็นคนยังไง หาหน้าที่ที่ตัวเองต้องทำเถอะค่ะ”

อีกยongจอนมองสมาชิกในทีมแล้วก็พูด

“สิ่งที่ทำให้งานสมบูรณ์ได้คือเอกสารครับ สัญญางานคราวนี้จะเพิ่มผลประโยชน์การให้บริษัทได้เท่าไร เดี่ยวผมจะไปเขียนรายงานตามฟอร์มของทางบริษัทมาให้ครับ”

โรเบิร์ตมองเห็นแต่ละคนทางานรับผิดชอบกันเองได้อย่างรวดเร็วแล้วพยักหน้า

ในกีฬาฟุตบอล คนที่ทำประตูได้จะเป็นตัวเอก

นักกีฬาทุกคนที่เข้าร่วมในการแข่งขันต่างก็มีความต้องการอยากเป็นตัวเอกกันทั้งนั้น แต่ถ้านักกีฬาทั้งสิบเอ็ดคนพยายามเตะประตูกันจะเอาลูกเข้าประตูให้ได้กันหมด ก็ไม่มีทางที่ทีมนั้นจะหลุดพ้นจากการเป็นที่โหลได้ไปตลอด

การตระหนักถึงเป้าหมายของทีม ความคิดทำที่ที่พยายามทางานที่ตัวเองจะรับผิดชอบได้ด้วยตัวเอง

นี่ละที่เรียกว่าการทำงานเป็นทีม

เป็นทีมที่ยอดเยี่ยมมาก

โรเบิร์ตมองตาสมาชิกในทีมแล้วพูด

“เฮอะละ เวลาไม่ค่อยทำ เรายึดมือกันดีกว่าไหมครับ”

“รองผู้อำนวยการคิม! กาแฟไหม”

พโยลิสชูเรียกคิมชอลซูที่นั่งนิ่งไม่ไหวติงอยู่หน้าคอมพิวเตอร์อยู่หลายชั่วโมงแล้ว

ตอนนั้นเองคิมชอลซูถึงได้มองนาฬิกาแล้วพยักหน้าพร้อมลุกขึ้น

“ได้เลยครับ รองผู้อำนวยการพโย”

ทั้งสองคนเดินขึ้นไปที่สวนลอยฟ้าแล้วกตากาแฟกันมาคนละแก้ว จากนั้นก็ไปนั่งที่มานั่ง

เมื่อพโยอิสซุคาบุนุหรี คิมซอลซูกี้ล้วงไฟแช็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วจุดไฟที่บุหรีให้พโยอิสซุ

“นี่ ไอ้เจ้านี่ ยังพกไว้อีกหรอ”

“แน่นอนครับ มีที่ให้ใช้เยอะเยอะออกครับ”

“ถ้าตำแหน่งต่ำกว่านี้คงลูปหัวไปแล้ว”

“ฮ่า ๆ ๆ”

คิมซอลซูกี้ยิ้มพร้อมกับจิบกาแฟ

“พอรองผู้อำนวยการอไม่อยู่แล้วก็รู้สึกเหงาหรอครับ”

“จะบอกว่าไม่กี่ไม่ได้หรอนะ”

“ฮ่า ๆ ผมก็รู้สึกเหมือนกันครับ”

“นี่ จะไปไปแล้วเวลาก็ผ่านไปเร็วเหลือเกิน นายเข้าทำงานที่นี้มาได้สามปีแล้วนะเนี่ย”

“นั่นสิครับ ดินนาของรองผู้อำนวยการก็เริ่มมาแล้วนะครับ”

คิมซอลซูกี้มองใต้ตาคาแฟของพโยอิสซุพร้อมพูด

“เลี้ยงเด็กนี่เหนื่อยจริง ๆ”

“ใช่ครับ เดี่ยวก็ตื่นขึ้นมาร้องทุก ๆ ชั่วโมงสองชั่วโมง อุตุส่าห์พาเข้านอนได้แล้ว แต่ก็นอนได้แค่แป๊บเดียวแล้วก็ตื่นมาร้องให้อีก...ตอนกลางคืนเลยไม่ได้นอนกันพอดี”

คิมซอลซูกี้พูดพร้อมพยักหน้า พโยอิสซุทำตาโตแล้วถาม

“นายรู้ได้ไง”

“เป็นความรู้ทั่วไปไม่ใช่หรอครับ ความรู้ทั่วไป!”

“หรอ ทำไมฉันไม่เห็นรู้เลย”

“ก็มีวแต่ดูละครย้อนยุคนี่ครับ”

“งั้นหรอ”

“ฮ่า ๆ ใช่ครับ”

คิมซอลซูทำเป็นกระแอมแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย

“ปีหน้าผู้ช่วยผู้จัดการพัคจะกลับมาทำงานหรือเปล่าครับ”

“ไม่รู้สิ ถ้ายังมีตำแหน่งว่างอยู่ก็คงกลับมา แต่ถ้าไม่มีก็เ็น...”

พโยฮิลซูอัดบุนหรืหนึ่งเฮือก

“เออใช่ เห็นเขาลือกันไปทั่วบริษัทว่านายสัมภาษณ์อะไรรออยู่”

“ฮ่าๆ แค่ว่าสิ่งที่อยากทำอยู่น่ะครับ”

“นี่ การคัดคนไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ได้คนแปลกๆ เข้ามาเดี๋ยวจึงได้ปวดหัวหรอก”

“ใช่ไหมล่ะครับ”

คิมซอลซูทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ใช่สิ ขนาดฝ่ายบุคคลยังพยายามจะเปลี่ยนวิธีการคัดเลือกพนักงานทุกปีเลย เอาแต่พวกสติไม่ดีมาทั้งนั้น”

พโยฮิลซูทำตาเป็นประกายพร้อมพูดต่อ

“มีทั้งพวกทำงานไม่เป็น พวกไม่สนใจทำงานเลยสักนิด พอพวกนั้นเข้ามาก็ทำให้เกิดความขัดแย้ง แล้วผลงานของหัวหน้าก็ลดไปกว่าเดิมเลย นี่ไม่ใช่สมาชิกในทีมแล้ว นี่มันศัตรูชัดๆ”

“ในทีมของรองผู้อำนวยการมีคนแบบนั้นหรือเปล่าครับ”

พโยฮิลซูยิ้มกริ่มแล้วตอบ

“ภายใต้หัวหน้าสุดเจ๋ง ก็ต้องเลือกมาแต่พนักงานเก่งๆ อยู่แล้วสิ”

“ฮ่าๆๆๆ”

“อะไร ข้าเหรือ ข้าอะไรขนาดนั้นนะ”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

พโยฮิลซูทำหน้ายิ้มแล้วมองคิมซอลซูที่หัวเราะแหยๆ ก่อนจะยิ้มพราย

“เห็นว่าคุณที่มาสัมภาษณ์มีคนสวยด้วยนี่ เป็นไงบ้าง”

“ผมไม่ได้เลือกคนจากหน้าตานะครับ”

“แหม แต่ถึงอย่างนั้นถ้าคุณสมบัติเหมือนกันหมด การเลือกคนจากการมองหน้าแล้วอารมณ์ดีก็น่าจะดีกว่าละนะ”

“ฮ่าๆ ก็มีคุณยูมีแล้วไม่ใช่หรอครับ”

“นี่ๆ! ยายนั่นจะได้เป็นลูกสะใภ้เศรษฐีแล้วไม่ใช่หรือไง”

คิมซอลซุกยิ้มพร้อมตอบ

“ถ้าผู้ช่วยผู้จัดการพคะเห็นว่าหัวหน้าพโยเป็นอย่างนี้คงไม่ยอมอยู่เฉยหรือกนะครับ”

“เฮ้ยๆ เรื่องนี้เป็นความลับนะ ฉันแค่พูดเล่นๆ เอง แน่นอนสิว่านิสัยต้องมาก่อนหน้าตา แหม”

“ครับ ครับ”

“ถึงนั้นจะพูดอย่างนี้แต่ก็มีแค่ผู้ช่วยผู้จัดการพคะนั่นแหละ รู้ใช่ไหม”

“ครับผม”

พโยอิลชูกระดกกาแฟที่เหลือเข้าปากแล้วพูดขึ้นมา

“เอ่อ อะไรละนะ ชเวเฮยนา คุณเขาเป็นยังงี้บ้างแล้วละ โอเคไหม”

หลังจากแต่งงานแล้ว เวลาที่จะถามสารทุกข์สุกดิบของชเวเฮยนา พโยอิลชูก็มักจะเรียกว่า ‘คุณ’ เสมอ

“ครับ ก็ต้องสบายดีสิครับ”

“ดูเลดีๆ ละ ยิ่งตอนท้องยิ่งต้องดูแลให้ดีเลย”

“แน่นอนครับ”

“แต่ก็นะ ระดับนายนี้ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรหรอก”

พโยอิลชูตบหลังคิมซอลซุกที่กำลังยิ้มอยู่

“ทำให้ดีนะ เจ้าหนู จะว่าไปถ้าได้คนเข้าทีมแล้วจะทำอะไรเธอ”

“คิดว่าจะผลักดันเอากูเกิลมาใช้ที่เกาหลีอย่างจริงจังงั้นครับ”

“กูเกิล? ที่เกาหลีก็ใช้แล้วไม่ใช่หรือ”

“ช่วงนี้มันเป็นแค่ตัวทำหน้าที่แทนเว็บใหญ่ๆ นะครับ”

พโยอิลชูพยักหน้า

“อย่างนี้เอง คงไม่ได้แค่ช่วยอย่างเดียวหรอกใช่ไหม”

“กำลังคิดว่าอยากได้หุ้นของกูเกิลโคเรียนะครับ”

พโยอิลชูคิดคำนวณในหัวสักพักแล้วก็สูดปาก

“แต่ที่เกาหลีมีบริษัทเว็บไซต์อย่างเนเวอร์กับดามีครองวงการนี้อยู่แล้วนี่ ถ้าเอากูเกิลเข้ามาแล้วจะทำเงินได้หรือ”

คิมซอลซูพยักหน้าพร้อมยิ้มน้อยๆ

“ฮ่าๆ ก็ไม่รู้สิครับ”

“อะไรกัน มีแผนอะไรบางอย่างอยู่แล้วใช่ไหม”

“ยังแค่ร่างๆ อยู่เลยครับ”

“โอ้เจ้านี่ พอได้เป็นหัวหน้าแล้วจะทำงานใหญ่ขึ้นอีกเหรอ”

พโยอิลซูขำแก้วกระดาก

“นี่! ตอนนี้องผลงานของทีมงานฉันเป็นที่สามนะ ฉันก็อยากได้รางวัลทีมยอดเยี่ยมเหมือนกันนะเว้ย!”

“ฮ่าๆ ก็แค่ตั้งใจทำงานเฉยๆ ครับ”

“ฉันก็อยากจับมือกับท่านประธานบ้างนะ!”

“ฮ่าๆ งั้นเดี๋ยวปีนี้ผมอ่อนข้อให้หน่อยเอาไหมครับ”

“โอ้โฮ... ยิ่งพูดยิ่งหัวร้อนเลย โอ้หนูนี่นะ”

พโยอิลซูหัวเราะคิกๆ พร้อมกับเชยเก้าอี้หรือ

“เรื่องงานยอมไม่ได้ แต่เรื่องอื่นยอมให้ได้นะครับ”

พโยอิลซูไม่รู้สึกละอายเลยกับการที่คิมซอลซูจะกลายเป็นคนใหญ่คนโตที่สุดในฮันยงกรุป แคมยังคิดว่าบางทีเขาอาจจะขึ้นไปได้สูงกว่ารองกรรมการผู้จัดการอันจงกยู

สำหรับเขาแล้ว ประธานชเวยองจุนช่างน่าเคารพและเป็นคนดี แต่จะว่าอย่างไรล่ะ...

เป็นคนที่มีรสนิยมเกินเอี่ยม

จึงช่วยไม่ได้ที่เขาจะรู้สึกประทับใจคิมซอลซูที่สามารถคุยกันได้ง่ายดายๆ มากกว่า

“ซอลซูเอ๊ย”

คิมซอลซูมองพโยอิลซู

“รีบขึ้นไปในตำแหน่งสูงๆ แล้วช่วยเอาผู้ช่วยพิเศษของฉันกลับมาทำงานด้วยล่ะ”

“ฮ่าๆๆ”

คิมซอลซูหัวเราะ พโยอิลซูก็ยิ้มพราย

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมจะทำให้กลับมาทำงานให้ได้ครับ”

“อืม แค่นั้นอย่างนั้นก็อุ่นใจแล้ว ลำพังแค่เงินกู้เช่าอพาร์ทเมนต์ก็ยังไม่พอ...”

คิมซอลซูมองเขาที่สายหน้าหย้อยๆ แล้วก็ยิ้มบางๆ

เย็นวันนั้น

โรเบิร์ตไปพบกับคนคนหนึ่งที่ร้านอาหารของโรงแรมชื่อดัง ส่วนคังยุนซิกไปที่บลูเฮาส์ และซงจินยองก็เอาตัวเองไปยืนขวางรถซีดานสีดำที่กำลังจะออกจากลานจอดรถของบริษัทไป

“เดี๋ยวละ เดี่ยวก่อน!”

239

หูไวจาไวจนพูดอะไรไม่ได้เลย

อันจงกยูที่กำลังจะกลับบ้าน ทำหน้าตกใจ เมื่อมีหญิงสาวที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อนมายืนขวางหน้ารถ จึงเปิดกระจกหน้าต่างรถถาม

“คุณเป็นใครครับ”

ซงจินยองเดินเข้าไปที่ตำแหน่งคนขับพร้อมโค้งศีรษะทักทายอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“สวัสดีค่ะ! ดิฉันชื่อซงจินยอง กำลังสอบสัมภาษณ์งานอยู่ค่ะ!”

“อ้อ ครับ”

“ขอโทษที่มาหาอย่างกะทันหันเช่นนี้นะคะ ท่านคือรองกรรมการผู้จัดการอันจงกยูใช่ไหมคะ”

“ครับ ใช่ครับ...”

อันจงกยูพยักหน้าพร้อมกับกวาดตามองซงจินยอง

เขาได้ยินมาจากคิมชอลซูแล้วว่ากำลังดำเนินการสัมภาษณ์แบบพิเศษ

ถึงแม้ว่าหัวหน้าฝ่ายบุคคลจะมาหาพร้อมกับแสดงความเป็นกังวล แต่ถ้าเป็นงานที่คิมชอลซูทำ อันจงกยูก็เชื่อมั่นอย่างสุดใจ และหนึ่งในผู้เข้าสัมภาษณ์คนหนึ่งที่เรียกเขาที่ไม่เคยเห็นหน้าเลยสักครั้งให้หยุด

เรื่องแบบนี้ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงไม่พอใจแล้วใส่อารมณ์ไปแล้ว แต่เพราะเป็นหนึ่งในผู้สมัครที่คิมชอลซูเลือกมาก็เลยทำให้เกิดความสงสัยอยากรู้นมากกว่า

“มีเรื่องอะไรเหรอครับ”

“เอ่อ ขอคุยด้วยสักครู่ได้ไหมคะ ถ้าไม่สะดวกออกมา เดี๋ยวดิฉัน...”
ซงจินยองมองไปที่เบาะที่นั่งข้างคนขับ อันจองกยูยืมพร้อมสายหน้า
“ผู้หญิงที่นั่งข้างๆ ผมได้มีแค่รรรยากับคุณแม่และแม่ยายเท่านั้น
ครับ”

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ รอสักครู่นะครับ”

อันจองกยูขับรถไปจอดอีกครั้งแล้วเปิดประตูรถลงมา

“ไปคาเฟ่ที่ลือชื่อกันครับ”

อุตสาห์เตรียมพร้อมมาเพื่อจะโดนเมินแล้ว แต่เมื่อเขาให้การตอบรับ
อย่างอบอุ่นและสุภาพต่างจากที่คาดไว้ ซงจินยองก็รู้สึกสบายใจขึ้นมา

จนถึงตอนมัธยมต้นเธออยู่ดีมีสุขเพราะธุรกิจของพ่อ แต่หลังจากที่
ธุรกิจแย่ลง แล้วพ่อก็เสียไปด้วยภาวะเส้นเลือดในสมองอุดตัน ทำให้ความ
มั่งคั่งที่มีมลายหายไปเสียสิ้น

และหลังจากที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียนมัธยมปลาย เธอที่เป็นลูกสาว
หัวแก้วหัวแหวนคนเดียวก็ต้องกลายเป็นเสาหลักของบ้าน ทำงานพาร์ทไทม์
ต่างๆ มากมายเป็นพื้นฐาน ไปจนถึงงานขายประกัน คอลเซนเตอร์ ตัวแทน
ขายรถยนต์มือสอง...

งานไหนที่หาเงินได้ เธอทำมาเกือบหมดทุกอย่างแล้ว

ระหว่างนั้นก็ได้เจอผู้คนมากมาย ได้เจอคนที่เป็นการกรรมการบริษัท
อย่างรองกรรมการผู้จัดการอันจองกยูมาก็เยอะ

คนที่อยู่ตำแหน่งนั้นส่วนใหญ่แบ่งออกได้สองแบบ ไม่ไฮโซหังก็ระวัง
ตัวแฉ แต่รองกรรมการผู้จัดการอันจองกยูกลับต่างออกไป

“พอดีว่าครอบครัวรอมผมอยู่ ผมให้ได้แค่สิบห้านาทีนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

เพราะอันจองกยูเป็นฝ่ายเลี้ยงกาแฟเอง ซงจินยองจึงโค้งศีรษะขอบคุณ
เขาอยู่หลายครั้ง

“ไม่ครับ ดูจากที่ยังอยู่ถึงตอนนี้ก็น่าจะเป็นหนึ่งในผู้เข้าสอบสัมภาษณ์
รอบสุดท้ายสินะครับ”

“ค่ะ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

“หวังว่าที่มาขอเวลาผมไปแบบนี้ คงไม่ใช่มารบกวนอะไรเรื่อยเปื่อยใช่ไหมครับ”

แม้จะพูดอย่างนี้มันวล แต่ก็ไม่มีทางที่ซงจินยองจะไม่รู้ความตื้นในความหมายของคำนั้น

คนคนนี้ คงใช้อุบายอะไรไม่ได้ผลสินะ

“ค่ะ ดิฉันไม่ได้มารบกวน แต่มาขอรับรองค่ะ”

“ขอรับรองหะครับ ไหนว่ามาลึครับ”

ซงจินยองหยิบกระดาษเอกสารี่จำนวนหนึ่งขึ้นมา

นี่คือรายงานการวิเคราะห์ที่อีตาคนี่ส่งล้วยไม่ยอมรับแล้วยังลังเลเป็นคนทำขึ้นมา

เป็นรายงานที่เกี่ยวกับการรับรู้ของผู้คนต่อบริษัทฮันยองเทรดดิ้งหลังจากที่มีโฆษณาภาพลักษณ์บริษัทออกไปเมื่อปีที่แล้ว

ไม่รู้จะไปหาข้อมูลเหล่านี้มาจากไหน แต่อีกยงจอนทำเอกสารนี้ได้ภายในหนึ่งชั่วโมง

‘การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ธุรกิจฮันยองเทรดดิ้งหลังจากที่มีโฆษณาภาพลักษณ์บริษัทออกไป’

อันจยองกยูเริ่มสนใจเมื่อเห็นชื่อหัวข้อที่ชวนให้ตื่นเต้น

“ตามรายงานนี้บอกว่าตอนที่โฆษณาฉาย เปอร์เซ็นต์การรับรู้ของผู้คนที่มิต่อฮันยองเทรดดิ้งอยู่ที่ 15.1 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ก่อนโฆษณาออกฉายอยู่ที่ 2.9 เปอร์เซ็นต์ค่ะ”

“อืม...”

“ตอนนี้โฆษณาออกฉายไปนานแล้ว แต่ประชาชนประมาณ 9.5 เปอร์เซ็นต์ก็ยังจำบริษัทฮันยองเทรดดิ้งได้ค่ะ ตามสถิตินะคะ”

อันจยองกยูพยักหน้า

ใช้ฟอร์มรายงานของบริษัทเราด้วยแฮะ ส่วนที่มีข้อมูลก็ชี้แจงชัดเจน ไม่มีพิมพ์ผิดด้วย คิมซอลซูเป็นคนทำรายงานนี้เองหรือเปล่า ไมลี ดูจากรูปประโยคแล้วไม่เหมือนกัน

การออกเสียงของชงจินยองที่ชัดถ้อยชัดคำเหมือนผู้ประกาศข่าว
ก็ทำให้ฟังเข้าใจง่าย

จะว่าไปแล้ว มีคนไม่รู้จักอันยองเทรตดั่งเยอะขนาดนี้เลยเหรอ

“หรือครับ แล้วอยากให้ช่วยเรื่องอะไรครับ”

“ดิฉันทราบมาว่าอาร์ทเมนต์ระดับไฮเอนด์ ‘Atelier’ เหลืออยู่อีก
ไม่กี่ยูนิตแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ ใช่ครับ”

“ฉันมีวิธีที่จะทำให้เบอร์นด์ของอาร์ทเมนต์เป็นที่รู้จักอยู่นะคะ”

สายตาของอันจองกยูจับจ้องอยู่ที่ชงจินยอง

มืออาร์ทเมนต์ที่ใช้คีย์เวิร์ดคำว่า ‘พรีเมียม’ ‘ราคาสูง’ หลายที่แล้ว
ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นอาร์ทเมนต์ของบริษัทรับเหมาก่อสร้างชื่อดัง

และตอนนี้อันยองเทรตดั่งก็กำลังผนึกกำลังกับทางดงช็อกคอนสตรักชัน
และซีโอดคอนสตรักชันเพื่อปล่อยอาร์ทเมนต์ออกมา

แม้จะมีพื้นฐานดี แต่ในเรื่องของระดับการรับรู้และเป็นที่รู้จัก มูลค่า
เบอร์นด์ยังต่อยกว่าอาร์ทเมนต์อื่นๆ อย่างช่วยไม่ได้

อันจองกยูเอนหลังฟังหนักแก๊อึ เหลือบมองนาฬิกา

“เวลาเหลือไม่เยอะแล้ว เข้าเรื่องเลยดีกว่าครับ”

ชงจินยองแอบถอนหายใจเบาๆ อย่างโล่งใจ แล้วมองอันจองกยู
พร้อมพูด

“การให้หัวหน้าคิมชอลซูไปออกสื่อค่ะ”

เวลาสี่ทุ่ม

[รองผู้อำนวยการคิมคะ!]

อันจองริมจากฝ่ายบุคคลส่งข้อความมาทางออฟฟิศเซนเจอร์

[ครับ คุณจองริม]

[ในการนำเสนอ 6-Sigma ฉันขอโปรแกรมสัมภาษณ์ที่กำลังทำอยู่
ตอนนี้ไปเป็นหัวข้อนำเสนอได้ไหมคะ]

[ครับ ได้เลยครับ]

[ขอบคุณค่ะ!]

คิมซอลซุมองนาฬิกาแล้วเตรียมตัวจะเลิกงาน

เขาต้องแวะไปที่บลูเฮาส์เพื่อรับชเวเยนากลับบ้านด้วยกัน

พอเขาลุกจากโต๊ะก็เห็นพัคดงกยูนั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์

“คุณดงกยู ไม่กลับบ้านหรือครับ”

“ยังครับ เพราะ 6-Sigma นี่เลยน่าจะต้องทำโอทีถึงตีคัตไปอีกเดือนสองเดือนเลยครับ ผมได้ยินมาว่าท่านประธานใหญ่จะเข้ามาดูด้วยนะครับ”

“เหนื่อยใช่ไหมครับ”

พัคดงกยูยิ้มพร้อมส่ายหน้า

“ไม่ครับ ไม่เลยครับ สนุกมากครับ”

“หรือครับ เพื่อนรุ่นเดียวกันกับคุณดงกยูดูไม่ค่อยสนุกเท่าไรนะครับ”

“ตอนแรกผมก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน แต่พอกลับมาจากอเมริกาแล้วก็เปลี่ยนใจครับ”

“ยังไงครับ”

“คิดว่าสักวันหนึ่งอยากเป็นเหมือนหัวหน้าที่พูดคุยกัยหัวเราะหยอกล้อกับคนดังๆ ได้ครับ”

คิมซอลซุยิ้มพริ้มแล้วหัวเราะ

“ผมคิดว่าถ้าตั้งใจทำตามหัวหน้าก็จะสามารถเป็นอย่างหัวหน้าในสักวันหนึ่ง แต่ตอนนี้ก่อนอื่นเลยคือต้องไม่เป็นภาระครับ”

สายตาของพัคดงกยูหนักแน่น

บอกให้กลับบ้านคงไม่กลับแน่แบบนี้

“ถ้าติดขัดตรงไหนก็ถามได้เลยนะครับ”

“ขอบคุณครับ! หัวหน้าเป็นสายดำคนเดียวในบริษัทนี้เลยนะครับ!”

พัคดงกยูพูดเย้าหยอก

“อ่า เดี่ยวคุณภรรยาจะรอนะครับ”

“ผมคงต้องไปแล้ว คุณดงกยูก็รีบกลับนะครับ อย่าหักโหมเกินไป”

“ครับ ไม่ต้องเป็นห่วงครับ หัวหน้า!”

คิมซอลซูโบกมือลาพักคงกยูแล้วไปที่ลานจอดรถ ก่อนจะขับรถมุ่งหน้าไปทีบลูเฮาส์

ปัจจุบันบลูเฮาส์กลายเป็นร้านดังในย่านนี้ไปแล้ว

พวกกวอินดีที่มีความสามารถต่างก็อยากมาขึ้นเวทีที่บลูเฮาส์กันทั้งนั้น แถมยังเคยมีวงที่เล่นที่นี่แล้วมีชื่อเสียงโด่งดัง จนได้ออกอัลบั้มหรือรายการทีวีเลยก็มี

และยังเป็นที่พูดถึงกันในแวดวงนักท่องเที่ยวยาวต่างชาติด้วยว่าถ้าหากได้มาที่โซลก็ต้องมาไลฟ์คาเฟ่แห่งนี้ให้ได้

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าจะเป็นคาเฟ่ที่มีขนาดใหญ่ถึงสองชั้น แต่ก็ยังมีคนแน่นขนัดตลอดทั้งสัปดาห์ ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนต่อแถวรอคิวอีกเยอะ จนสุดท้ายก็ต้องซื้อตึกข้างๆ แล้วทำทั้งสามชั้นให้เป็นคาเฟ่ เพื่อให้คนที่ต่อแถวมีที่ไว้รอ

จางทั้งบาร์ิสต้า ปาตีชีเย¹ บูลองเซ² และผู้เชี่ยวชาญด้านช็อกโกแลตเก่งๆ เข้ามา สุดท้ายที่นั่นก็กลายเป็นสถานที่ยอดนิยมเหมือนกัน

คิมซอลซูจอดรถไว้ที่ลานจอดรถส่วนตัวของร้านแล้วมองไปรอบๆ แม้จะเป็นเวลาสี่ทุ่มแล้ว แต่ในคาเฟ่บลูเฮาส์ก็ยังแน่นขนัดไปด้วยผู้คน ตรงทางเข้าไปในไลฟ์คาเฟ่ก็ยังมีแถวยาวเหมือนเดิม

อาคารศูนย์การค้าหลายแห่งที่อยู่บริเวณโดยรอบคงจะมีร้านอาหารใหญ่ๆ มาเปิด จึงเห็นหลายๆ ที่ที่กำลังทำการตกแต่งภายในกันอยู่

เมื่อเขาเดินเข้าไปในออฟฟิศของซเวเฮยนาซึ่งอยู่ด้านในของตัวอาคาร ก็ได้ยินเสียงเพลงเบาๆ สำหรับคุณแม่ตั้งครรภ์ดังคลอมา

ซเวเฮยนาต้อนรับคิมซอลซูอย่างยินดี เขาจึงเข้าไปกอดเธอเบาๆ

“วันนี้ก็เหนื่อยหน่อยนะคะ คุณซอลซู”

“เหนื่อยอะไรกันครับ ร่างกายคุณโอเคใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ! คุณซอลซูดูแลดีขนาดนี้”

¹ เซฟขนมหวาน

² ช่างทำขนมปัง

ทั้งสองคนจับมือแล้วไปนั่งที่โซฟาด้วยกัน

“พนักงานมืออยู่ถนัดไป ทำไม่ไม่พักผ่อนอยู่บ้านล่ะครับ”

“ถ้าเจ้าของร้านไม่มาที่ร้าน พนักงานก็ไม่ค่อยตั้งใจทำงานกันหรอกค่ะ
แถมตอนที่ร้านกำลังโตแบบนี้ยิ่งต้องใส่ใจมาก ๆ เลยค่ะ”

คิมชอลซูยิ้มเมื่อชเวเฮยเอนยื่นกรานอย่างนั้น

“แบบนี้มีหวังอาจจะหาเงินได้เยอะกว่าคุณพ่ออีกนะครับ”

“ต้องทำได้แน่ค่ะ คนเราต้องทะเยอทะยานสิคะ”

ชเวเฮยเอนยิ้มตอบ คิมชอลซูมองหญิงสาวแล้วลุกขึ้น

“กลับบ้านกันไหมครับ”

“ค่ะ”

คิมชอลซูค่อย ๆ พยุงชเวเฮยเอนเดินไปอย่างระวัง เขาเปิดประตูที่นั่ง
ข้างคนขับแล้วพาเธอเข้าไปนั่ง ก่อนจะเดินลงไปทางหน้ารถ เปิดประตูเข้าไป
นั่งตรงที่นั่งคนขับ

หลังจากที่สตาร์ตรถแล้ว ชเวเฮยเอนก็เอามือลูบท้องพลางถามเบา ๆ

“คุณชอลซูคะ”

“ครับ?”

ชเวเฮยเอนทำหน้าที่จริงจั่งมองด้านข้างของคิมชอลซูที่กำลังขับรถแล้ว
เอ่ยถาม

“ถึงคราวก่อนฉันจะพูดไปแล้วก็เถอะ แต่ทำไมคุณไม่ลองไปออกสื่อ
สักครั้งดูล่ะคะ”

“...ออกสื่อเหรอครับ”

“อืม ฉันคิดว่าในเมื่อโอกาสมาถึงน่าจะคว้าไว้สักครั้งนะคะ”

“ตอนนี้คิดจะใช้ผมหาเงินแล้วเหรอครับ”

“ฉันชอบคุณชอลซูจะตายไป จะใช้แค่รูปแบบนั้นได้ยังไงล่ะคะ”

“อืม...”

ชเวเฮยเอนลูบท้อง เธอรู้สึกได้ว่าเจ้าซูเปอร์แมนกำลังดิ้นน้อย ๆ

“พอเจ้าซูเปอร์แมนของเราโตขึ้น จะได้เอาพ่อไปอวดได้ไงคะ”

“...”

“ช่วงนี้พออายุเลยสามสิบปี ขนาดพวกดาราดังๆ ยังโดนเปรียบเป็นของเก่าเลยใช้ไหมล่ะคะ แถมไม่ค่อยได้ออกสื่อกันเท่าไรด้วย”

“นั่นนะสิครับ”

“เพราะอย่างนั้น ฉันถึงได้บอกว่ายากให้ไปลองออกสื่อสักครั้งไงคะ”

“คนทำงานออฟฟิศจะไปออกสื่ออะไรครับ ฮ่าๆ”

“คุณเป็นพนักงานออฟฟิศธรรมดาที่ไหนล่ะคะ ถ้าไม่ชอบบริษัทก็ลาออกได้เลยค่ะ”

คิมซอลซูซำ

“คุณก็รู้ที่ครับ ว่าความฝันผมคืออะไร”

“ก็นั่นไงคะ ถ้ามีชื่อเสียงมากขึ้น ก็อาจจะเข้าใกล้ฝันนั้นขึ้นอีกก็ได้ นะคะ”

คิมซอลซูไม่ค่อยชอบใจเรื่องนี้เท่าไร เพราะพอเป็นที่ให้ผู้คนพูดถึงมากขึ้น ก็จะมีเรื่องให้รำคาญใจเยอะขึ้น

“เดี๋ยวจะสร้างความรำคาญเอาล่ะครับ ผมไม่อยากเป็นที่สนใจอะไรไร้สาระหรอก”

“ฉันไม่สนเรื่องนั้นหรอกค่ะ แล้วจะไปสนใจคนที่เราไม่รู้จักแต่เอาแต่เท่าไปทำไมกัน”

“เอาแต่เท่าเลยเหรอ! เจ้าซูเปอร์แมนฟังอยู่นะ!”

ชเวเฮยนาหลุดคำพริต

“เอาไว้เดี๋ยวลองคิดดูก็แล้วกันนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ทำไมจู่ๆ ถึงไล่ให้ผมไปออกสื่อแบบนี้ล่ะครับ”

“...เขาวกกันเข้าใจผู้หญิงโหลเหมือนต้นอ้อไม่ใช่หรอคะ”

ชเวเฮยนาเป็นกำลังใจเรื่องงานให้คิมซอลซูเสมอ แต่คังยุนซิกที่มาหาเธอในวันนั้นก็เป็นคนที่มีคุณค่ามากพอให้ลงทุนด้วยจริงๆ

ชเวเฮยนารู้สึกแบบนั้นตั้งแต่ตอนเห็นแบบร่างของเขาที่แม่น้ำอันแล้ว แต่พอได้ดูเองแบบนี้ก็ยิ่งมั่นใจว่าเขาจะเป็นประโยชน์ต่อสามีที่รักของเธออย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจึงยอมรับฟังคำขอร้องของคังยุนซิก

ไม่ว่าจะเลิกงานกี่โมงหรือเช้านอนกี่โมง แต่วันใหม่ของคิมซอลซุก็เริ่มต้นดีเหมือนเดิมเสมอ และเขายังคงมาออกกำลังกายที่ฟิตเนสในที่ทำงานเหมือนเดิม แถบช่วงนี้พอเจตโมนก็จะเริ่มมีคนเจอเจอ

ปกติก็มีคนรู้จักมากอยู่แล้ว แต่ช่วงนี้ยังมีคนให้ต้องทักทายมากขึ้นไปอีก เขาเลยเพิ่มเวลาออกกำลังกายคอมมากขึ้น

คิมซอลซุประชุมง่าย ๆ กับพัคดงกยูเสร็จก็ไปที่ออฟฟิศของผู้อำนวยการฝ่ายอำนวยการเพราะโดนเรียกพบ

“เรียกผมหรือครับ”

“อืม มาแล้วหรือ นั่งตรงนั้นสิ”

คิมซอลซุนั่งลงที่โซฟา อำนวยการกูนั่งด้วยเหมือนกัน

“รู้ใช่ไหมว่าช่วงนี้รองผู้อำนวยการชินกยองมีอันไหนง่ายเพราะการเปิดตัว ‘Atelier’ นั้นนะ”

“ครับผม บรรยาการก็...พูดเล่นอะไรไม่ได้เลยครับเนี่ย”

“น่ากลัวจนทำงานไม่ได้แล้ว ยังไงก็ตาม จากมุมมองของผู้อำนวยการฝ่ายของแผนกขายสามแล้ว คิดว่าอยากจะช่วยสักหน่อย รองผู้อำนวยการคิมคิดว่ายังไง”

“แต่ละทีก็ต้องทำผลงานแข่งกันเอง แต่ผลงานของแผนกก็สำคัญเหมือนกันครับ ผมคิดว่าถ้าช่วยได้ก็ควรช่วยครับ”

อำนวยการเห็นคิมซอลซุตอบอย่างจริงจังแล้วก็ยิ้มบาง ๆ

“ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ครับ”

คิมซอลซุพยายามจะรู้ให้ได้ว่าอำนวยการคิดอะไรอยู่ แต่ไม่ง่ายเลย

“เรื่องนั้นนะ สมมติว่าถ้าทำให้ใครต้องหยุดหิดอารมณ์เสีย แต่ว่าเป็นการทำประโยชน์ต่อบริษัทได้อย่างมาก เราก็ควรทำใช่ไหม”

“ถ้าไม่ได้สร้างความเสียหาย แต่แค่สร้างความรำคาญใจ ผมก็คิดว่าควรทำนะครับ เพราะนี่เป็นโปรเจกต์ที่ใหญ่ไม่น้อยเลย แล้วอนาคตของทีมการจัดการก็ขึ้นอยู่กับว่าทำงานนี้สำเร็จด้วยหรือเปล่านั้นครับ”

อำนวยการทำหน้าพอใจแล้วพยักหน้าน้อย ๆ

“ถูกเฟง! สมแล้วที่เป็นรองผู้อำนวยการคิม”

คิมซอลซูที่จับต้นชนปลายไม่ถูกก็เอียงศีรษะถาม

“ว่าแต่นี้มันเรื่องอะไรหรือครับ”

“เดี๋ยวอีกสองวันก็ได้รู้ ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนคุยกัน ปรับกันอยู่น่ะ”

“อ่า เหนือครับ”

น่าจะมึนอะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับเรา...แต่ว่ามันคืออะไรล่ะ

แต่อันยองกยูไม่ปล่อยให้คิมซอลซูได้มีเวลาคิด

“การสัมภาษณ์เป็นไงบ้าง”

“กำลังดำเนินการอยู่ครับ”

“มีคนทีพอไหวไหม เห็นแววบ้างหรือเปล่า”

“คนที่เข้ามาสัมภาษณ์สี่สิบคน มีคุณสมบัติและประสบการณ์การทำงาน
ที่ใช้ได้ทุกคนเลยครับ”

อันยองกยูพยักหน้า

“เมื่อวานหัวหน้าฝ่ายบุคคลเข้ามาต่อว่าใหญ่เลย ถามว่า ‘เห็นการ
รับคนเป็นเรื่องเล่นๆหรือไม่วะ’”

“ลำบากแยะเลยนะครับ นิสัยเขาก็ไม่ใช่เล่นๆด้วยสิ”

“แต่ฉันเชื่อมั่นในตัวรองผู้อำนวยการคิมอยู่แล้ว รู้ใช่ไหม”

“แน่นอนครับ ถ้าไม่เชื่อผมแล้วจะเชื่อใครได้ล่ะครับ”

“เอ๊ะ ไฉน!”

แล้วอันยองกยูก็หัวเราะออกมา

“เลือกให้ดีล่ะ ดูแล้วก็พอจะมีคนหน่วยก้านดีอยู่หลายคนเลยนี่”

“ครับ?”

คิมซอลซูทำตาโต แล้วอันยองกยูก็รีบลุก

“ไปสูบบุหรี่กัน”

“จะมาจับตาดูอีกแล้วหรือครับ”

“อ้าว! ก็เหนื่อยแล้วนะสิ”

“เลิกเถอะครับ ผู้อำนวยการฝ่าย”

อันยองกยูส่ายหน้า

“ก็ต้องไปดูว่ามีใครมันไปสูบบุหรี่ตอนเวลางานหรือเปล่าสิ พวกที่เห็นหน้าบ่อยๆ นี่เป็นพวกที่ต้องระวังเป็นพิเศษเลยนะ”

“แต่ผู้อำนวยการฝ่ายขึ้นไปบ่อยสุดเลยไม่ใช่หรอครับ”

“เอ้า ไอ้เด็กนี่!”

“ฮ่าๆ เปล่าครับ ให้เรียกรองผู้อำนวยการพโยด้วยไหมครับ”

“เจ้านั่นช่วงนี้เสียงฉันแปลกๆ นะสิ”

“ก็ชอบไว้วายเสียงดังในห้องประชุมนี่ครับ”

อันจงกยูแสรงกระแอมแล้วโบกมือ

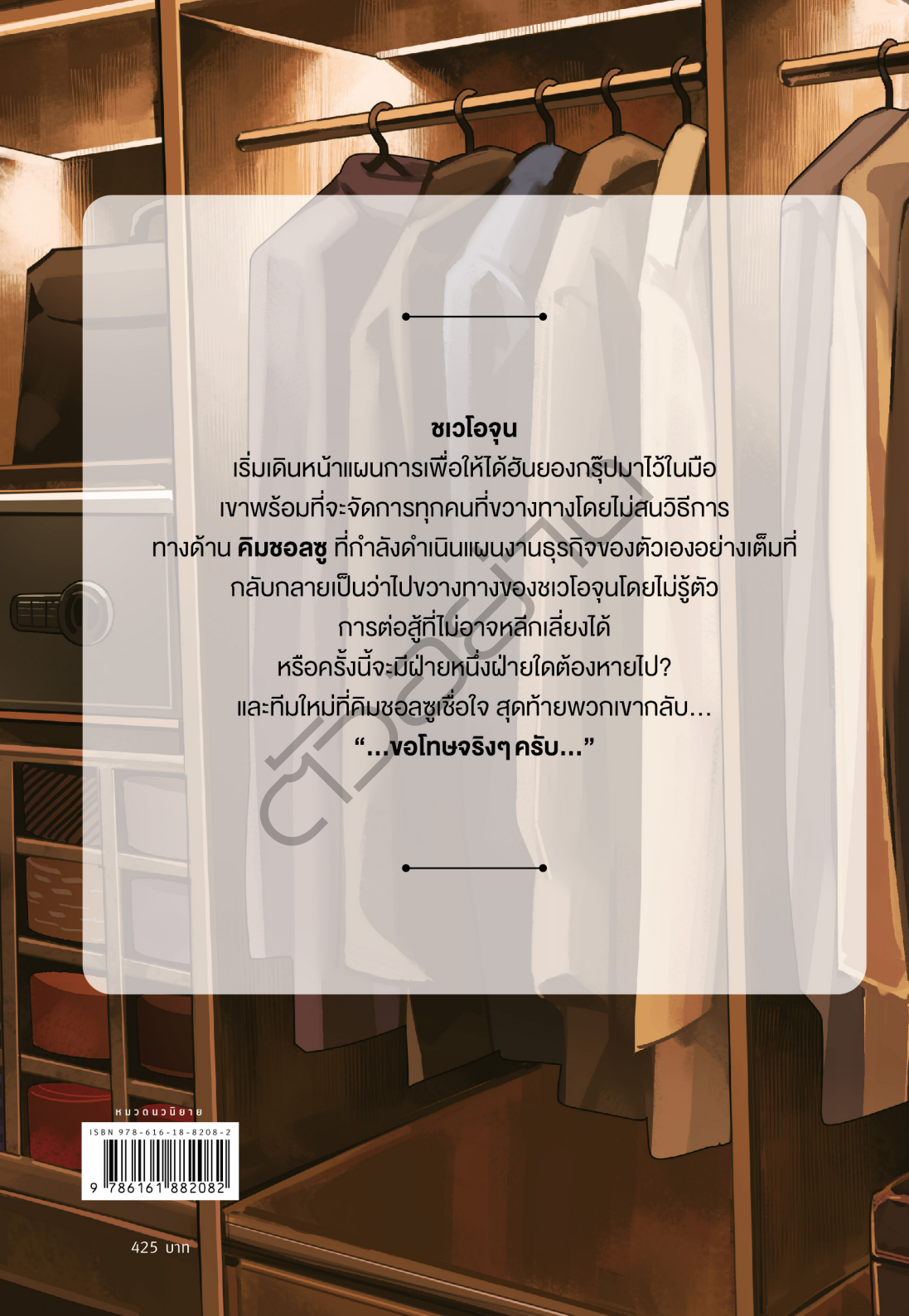
“เดี๋ยวฉันเคลียร์งานก่อน แล้วอีกห้านาทีไปเจอกันที่สวนเลย จะเรียกใครมาด้วยก็เรียกมา”

“รับทราบครับ”

เมื่อคิมซอลชูออกจากห้องทำงานไป อันจงกยูก็ทิ้งตัวนั่งลงที่เก้าอี้

เอ๊ะ ไอ้เจ้านี่ หูไวตาไวจนพูดอะไรไม่ได้เลย แต่ก็ดูเหมือนยังไม่รู้อะไรนะ

อันจงกยูเอามือเคาะโต๊ะแล้วหยิบปากกาขึ้นมาแล้วเซ็นเอกสารอนุมัติ

ชเวโอจุน

เริ่มเดินหน้าแผนการเพื่อให้ได้อันยองกรุ๊ปมาไว้ในมือ
เขาพร้อมที่จะจัดการทุกคนที่ขวางทางโดยไม่สนวิธีการ
ทางด้าน **คิมชอลซู** ที่กำลังดำเนินแผนงานธุรกิจของตัวเองอย่างเต็มที่
กลับกลายเป็นว่าไปขวางทางของชเวโอจุนโดยไม่รู้ตัว
การต่อสู้ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
หรือครั้งนี้จะมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องหายไป?
และทีมใหม่ที่คิมชอลซูเชื่อใจ สุดท้ายพวกเขาจะกลับ...

“...ขอโทษจริงๆ ครับ...”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8208-2

9 786161 882082